

Marco: 'Gelukkig de mens die zijn naaste in al zijn broosheid draagt, zoals hij of zij gedragen zou willen worden.' Met deze dagboeknotitie (zie Wijs 18) van Franciscus in mijn achterhoofd heb ik afgelopen maart in de sloppenwijk Barra do Ceará in Fortaleza in Noordoost Brazilië gewoon.

Vanaf dag één voelde ik de 'broosheid' van de jongeren in de wijk, die net als de meelaatsen in de tijd van Franciscus vergeten worden. Nara, een zestienjarig meisje van Aloha, vertelde me: "Waar je ook komt, overal hebben mensen direct door dat je uit een sloppenwijk komt. Op school wordt

je gepest, als je een baantje zoekt zeggen ze dat je steelt, en zelfs de politie begint soms gewoon op je in te slaan als je op straat staat te praten met iemand."

Marco: Bij Aloha heb ik Engelse lessen gegeven. Daarbij maken we veel gebruik van muziek. Al snel vroegen de jongeren of we ook zelf iets konden schrijven. Dat is het protestliedje 'I Was Born In Brazil' geworden, met bijvoorbeeld het zinnetje: 'Het is niet eerlijk dat wij met honger naar bed moeten.' Nara zei hierover: "Door samen dit liedje te schrijven kreeg ik vaak kippenvel omdat je ineens zo op papier ziet staan hoeveel onrecht we hier meemaken. Het kan écht niet dat veel van ons zijn opgegroeid met honger. Natuurlijk helpt Aloha nu, maar er zijn nog zoveel andere kinderen en jongeren die honger hebben!"

Roberta: Af en toe is het zwaar om te voelen hoeveel emotionele pijn er is. Het kan een gevoel van machteloosheid geven, je zou nog meer in actie willen komen, terwijl wat iemand op dat moment soms nodig heeft gewoon 'aanwezigheid' is: naast iemand gaan zitten en naar zijn of haar verhaal aandachtig te luisteren zonder meteen te oordelen of adviezen te willen geven. Aan het eind van zo'n gesprek kan je je afvragen: 'heb ik iets kunnen betekenen? Op dat moment is er een delen van

zorgen en emoties zonder dat er iets concreets is veranderd of gaat veranderen, maar ook voor korte tijd hebben we de 'lasten van iemand' gedragen en misschien voelt die persoon zich iets lichter in het dragen van de dagelijkse lasten. Ik zie iets franciscaans in zo'n gesprek: je hebt niks groots gedaan, je was er gewoon en dat kan al wat betekenen in het leven van iemand. Door mensen om ons heen, zoals de franciscaanse mensen.

Marco: Het was een emotionele maand waar ik echt van bij moest komen. Ik moest huilen als ik bijvoorbeeld tijdens een presentatie over Aloha vertelde over die lieve kids die ik zo goed had leren kennen en die het zó zwaar hebben. Tegelijkertijd gebeuren er door die emotie ook hele mooie dingen, zoals de vele donaties die we na zo'n presentatie mogen ontvangen. Daarom willen we ook jullie als franciscaanse mensen nog flink aanmoedigen om te doneren aan het sociaal project van dit jaar: hiermee helpen we op een hele directe manier jongeren die via Aloha een echte goede kans hebben op een betere toekomst!

Paz e Bem, Vrede en Alle Goeds,

Marco en Roberta Kuis ofs

*het moment waarop we het liedje
'I Was Born In Brazil'
aan het bedenken zijn.*